



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonici rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Rychtářové a přísedících Mgr. Aleny Lípové a Jaroslavy Rabové ve věci

žalobce: [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Michaelou Šubrtovou
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1 – Staré Město

proti
žalovanému: **AS ZIZLAVSKY v. o. s.**, IČO 28490738
sídlem Široká 36/5, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka ALDAST, spol. s r.o., IČO 45023140
sídlem 5. května 148, 386 01 Strakonice

za účasti vedlejšího účastníka na straně žalovaného: **Generali Česká pojišťovna a. s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Mikyskou
sídlem Malá Skála 397, 468 22 Malá Skála

o náhradu škody na zdraví

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci částku ve výši 462 718 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně jdoucím z této částky od 29. 6. 2017 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný a vedlejší účastník na straně žalované jsou **povinni** zaplatit společně a nerozdílně žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupkyně JUDr. Michaely Šubrtové částku ve výši 109 303,90 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný a vedlejší účastník na straně žalované jsou **povinni** zaplatit České republice na účet Okresního soudu ve Strakonících na náhradě nákladů řízení státu částku ve výši 39 817,40 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit České republice na účet Okresního soudu ve Strakonících soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení ve výši 4 628 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal na žalovaném zaplacení náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 642 718 Kč. Žalobu odůvodnil tím, že dne 4. 8. 2014 utrpěl úraz, když jel jako spolujezdec ve vozidle zn. Škoda Fabia, RZ [REDAKCE] (dále též jen „předmětné vozidlo“), které bylo ve vlastnictví žalovaného. Vozidlo řídil [REDAKCE] (dále též jen „řidič“), který na trase z Písku na Tábor při cestě z práce domů, v obci Bernartice, vjel s vozidlem do protisměru, kde se čelně střetl s protijedoucím nákladním automobilem s přívěsem. Žalobce i řidič byli zaměstnanci žalovaného. Žalobce byl zaměstnán u žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 22. 10. 2001 jako zedník se sjednaným místem výkonu práce ve Strakonících, ulice 5. května 149. Předmětné vozidlo žalovaný poskytl řidiči k tomu, aby vozil žalobce a pana [REDAKCE] do zaměstnání. Auto řidič parkoval v místě svého bydliště a žalobce s panem [REDAKCE] vyzvedával v jejich bydlišti. Řidič se ke shora uvedenému jednání, pro které bylo vedeno trestní stíhání, doznal, a proto bylo trestní stíhání pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podmíněně zastaveno. Žalobce poukázal na subjektivní odpovědnost řidiče, který porušil povinnosti stanovené zákonem (§ 2910 občanského zákoníku), a i na objektivní odpovědnost pojištěného provozovatele vozidla (podle § 2927 občanského zákoníku). Žalobce zvolil náhradu škody podle práva občanského, neboť odškodnění podle pracovního práva považuje za nespravedlivé. Pojistná událost byla žalovaným nahlášena Kooperativě pojišťovně, a. s. Ta dne 19. 3. 2015 poskytla žalobci za vytrpěné bolesti, cestovné a další poplatky plnění ve výši 146 150 Kč, a dále dne 5. 1. 2016 doplatila žalobci bolestné ve výši 32 660 Kč. Žalobce podotkl, že shora uvedené nároky pojišťovna odškodnila dle ust. § 2958 občanského zákoníku a Metodiky Nejvyššího soudu ČR (za 1 bod vyplatila 251,28 Kč). Ohledně dalších nároků Kooperativa pojišťovna a. s. žalobce odkázala na Českou pojišťovnu, a. s., u které má žalovaný zákonné pojištění odpovědnosti za pracovní úrazy a nemoci z povolání. Žalobce dále uvedl, že dne 10. 5. 2016 vyhotovil doc. MUDr. František Vorel, CSc. znalecký posudek, kterým ohodnotil žalobcův nárok na ztížení společenského uplatnění (dále též jen „ZSU“) ve výši 1 143 858 Kč. S tímto nárokem se žalobce dne 25. 5. 2016 obrátil na Českou pojišťovnu, a. s., která dne 4. 10. 2016 žalobci vyplatila plnění ve výši 200 000 Kč s odůvodněním, že hodnocení ZSU se řídí nařízením vlády č. 276/2015 Sb. Na základě opětovné žádosti žalobce ze dne 8. 3. 2017 pak Česká pojišťovna, a. s. poskytla žalobci dne 12. 5. 2017 další plnění ve výši 50 000 Kč. Výši shora uvedeného odškodnění pojišťovna stanovila sama na základě žalobcem předložených lékařských zpráv. Žalobce následně sám požádal o revizi znaleckého posudku vypracovaného doc. MUDr. Františkem Vorlem, CSc., kterou provedl dne 22. 2. 2017 MUDr. Josef Pěchouček, CSc., který dovodil, že správná výše ZSU činí 712 718 Kč. Od této částky pak žalobce odečetl již vyplacené plnění v celkové výši 250 000 Kč a domáhá se tak po žalovaném zaplacení částky ve výši 462 718 Kč. Žalobce v průběhu celého řízení zdůrazňoval, že v dané věci se nejednalo o pracovní úraz, neboť k nehodě došlo cestou do místa bydliště, tedy až po skončení pracovní směny. Za této situace by mělo být plnění poskytnuto podle Metodiky Nejvyššího soudu České republiky (dále též jen „Metodika“) s tím, že výpočet podle nařízení vlády č. 276/2015 Sb. (podzákoné právní Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

normy) není v souladu s názorem Ústavního soudu České republiky. Závěrem žalobce podotkl, že i kdyby soud dovodil, že v dané věci nelze Metodiku aplikovat, tak by znalcem stanovená náhrada měla být navýšena na částku vyplývající z Metodiky, neboť by odškodnění mělo být vždy spravedlivé. Ve vztahu k ZSU žalobce doplnil, že od předmětného úrazu nemůže činit skoro nic. Všechny činnosti má od lékaře zakázané. Nemůže vykonávat žádnou fyzickou práci, je vyloučen z jakékoli činnosti na zahradě a je omezen též po stránce psychické (stydí se za své jizvy). Následky zdravotního úrazu významně ovlivnily vztah s jeho manželkou, neboť spolu již nemohou trávit volný čas zájmovými aktivitami jako dříve. Zhruba 2 x měsíčně jezdili na výlety, navštěvovali kamarády a jezdili plavat, sám jezdil na kole okolo Bechyně. Revmatoidní artritidu neměl a pokud ano, tak nikoli významnou, neboť 14 let vykonával práci zedníka a v této nebyl nijak omezen. Ani další obecná onemocnění, jimiž trpěl, jej neomezovaly do té míry, že by nemohl vést plnohodnotný život. Vlivem úrazu došlo u žalobce k tak fatálnímu omezení (nemůže vykonávat původní práci, neustále musí nosit kompenzační pomůcky, nemůže se shýbnout, zavázat si botu, zvednout cokoli, věnovat se svým původním koníčkům), že uplatněnou výši odškodnění považuje pouze za zlomek toho, na co by měl fakticky nárok.

2. Žalovaný se žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Skutečnost, že došlo k předmětnému úrazu žalobce, nepochybně. Bránil se však tím, že odškodnění za ZSU způsobené pracovním úrazem bylo žalobci již poskytnuto, a to v souladu s platným právním řádem ve výši určené nařízením vlády č. 276/2015 Sb. Žalovaný zdůraznil, že úkolem [redacted] bylo každý den vyzvednout své kolegy (žalobce a [redacted] v místě jejich bydliště a dovézt je vozidlem žalovaného na místo stavby ve Vacově a po skončení směny je opět dopravit zpět domů. Připojil se k vyjádření vedlejšího účastníka.
3. Vedlejší účastník na straně žalovaného předmětný úraz rovněž nesporel. Podotkl, že se jednalo o úraz pracovní, který byl již řádně odškodněn podle pracovněprávních předpisů (nařízení vlády č. 276/2015 Sb.). Žalobci vyplatil na náhradě za ZSU částku v celkové výši 250 000 Kč (250 Kč / bod; 300 bodů – omezení hybnosti hrudníku, 500 bodů – poškození břišní stěny a 200 bodů – jizvy). Odmítl odškodnění dle Metodiky, avšak připustil, že je neúnosné, aby odškodnění za ZSU u zaměstnanců poškozených pracovními úrazy existovalo výrazně nižší než odškodnění úrazů jiných. Dále nesouhlasil s výší ohodnocení ZSU žalobce. Namítal, že v této musí být zohledněna jeho obecná onemocnění, neboť již před daným úrazem v důsledku nich nebyl zdravým člověkem. Znalec by se měl zabývat předchorobím žalobce, za které žalovaný neodpovídá. Domnívá se, že ZSU žalobce bylo omezeno již těmito obecnými onemocněními.
4. Předně soud uvádí, že projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat vzhledem k době, kdy došlo k úrazu žalobce, tedy podle právních předpisů tehdy účinných.
5. Dle § 366 odst. 1 z. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále též jen „zákoník práce“) zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.
6. Podle § 372 odst. 1 zákoníku práce náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění se poskytuje zaměstnanci jednorázově. Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které je možné poskytnout náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a určování výše náhrady v jednotlivých případech (odst. 2).
7. Dle § 380 odst. 1 zákoníku práce je pracovním úrazem poškození zdraví zaměstnance, došlo-li k němu nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

8. Podle § 388 zákoníku práce ve výjimečných případech může soud výši odškodnění stanovenou prováděcím právním předpisem (§ 372 odst. 2) přiměřeně zvýšit.
9. Dle § 274 odst. 1 zákoníku práce v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů jsou úkony potřebné k výkonu práce a úkony během práce obvyklé nebo nutné před počátkem práce nebo po jejím skončení a úkony obvyklé v době přestávky v práci na jídlo a oddech konané v objektu zaměstnavatele a dále vyšetření u poskytovatele zdravotních služeb prováděné na příkaz zaměstnavatele nebo vyšetření v souvislosti s noční prací, ošetření při první pomoci a cesta k němu a zpět. Takovými úkony však nejsou cesta do zaměstnání a zpět, stravování, vyšetření nebo ošetření u poskytovatele zdravotních služeb ani cesta k němu a zpět, pokud není konána v objektu zaměstnavatele.
10. Podle § 274a odst. 1 zákoníku práce cestou do zaměstnání a zpět se rozumí cesta z místa zaměstnancova bydliště do místa vstupu do objektu zaměstnavatele nebo na jiné místo určené k plnění pracovních úkolů a zpět; u zaměstnanců v lesnictví, zemědělství a stavebnictví také cesta na určené shromaždiště a zpět. Podle odst. 2 cesta z obce bydliště zaměstnance na pracoviště nebo do místa ubytování v jiné obci, která je cílem pracovní cesty, pokud není současně obcí jeho pravidelného pracoviště, a zpět se posuzuje jako nutný úkon před počátkem práce nebo jejím skončení.
11. Dle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 276/2015 Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání (dále jen „nařízení“), které nabylo účinnosti dne 26. 10. 2015, ztížením společenského uplatnění se pro účely tohoto nařízení rozumí trvalý nepříznivý vliv poškození zdraví (dále jen „trvalé poškození zdraví“) pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a jeho trvalých následků a psychosociálních dopadů, které omezují nebo mění společenské uplatnění poškozeného v životě, zejména při uspokojování životních, pracovních, vzdělávacích a sociálních potřeb.
12. Podle § 2 odst. 1 nařízení se bolest a ztížení společenského uplatnění ohodnotí v bodech. Počty bodů pro ohodnocení ztížení společenského uplatnění v oblasti životních, pracovních, vzdělávacích a sociálních potřeb způsobené pracovním úrazem jsou uvedeny v příloze č. 3 k tomuto nařízení.
13. Dle § 3 odst. 1 nařízení hodnota 1 bodu činí 250 Kč.
14. Podle § 7 odst. 1 nařízení se bodové ohodnocení ztížení společenského uplatnění provádí zpravidla až rok poté, kdy došlo k poškození zdraví pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a je zřejmé, že jde o trvalé poškození zdraví a podle poznatků lékařské vědy dalším léčením, popřípadě léčebně rehabilitační péčí, nedojde ke zlepšení nebo stabilizaci zdravotního stavu.
15. Dle § 10 nařízení byla-li bolest nebo ztížení společenského uplatnění způsobena přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení a nebyl-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení vydán lékařský posudek k odškodnění bolesti nebo ztížení společenského uplatnění, stanoví se náhrada za bolest nebo náhrada za ztížení společenského uplatnění podle tohoto nařízení.
16. Podle § 2958 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

17. Na úvod podepsaný soud podotýká, že ve věci již jednou rozhodl, a to dne 19. 11. 2019 rozsudkem č. j. 6 C 313/2017–210. Předmětné rozhodnutí soudu prvního stupně bylo dne 12. 5. 2020 rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 19 Co 157/2020–247 potvrzeno. Usnesením ze dne 8. 9. 2020, č. j. 21 Cdo 2325/2020–267 Nejvyšší soud ČR odmítl dovolání proti shora uvedenému rozhodnutí odvolacího soudu. Následně však byla všechna shora uvedená rozhodnutí nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 15. 11. 2021, č. j. II. ÚS 2925/20 zrušena, neboť je nutné zajistit rovnou ochranu základních práv a svobod a konformní výklad § 372 a 388 zákoníku práce, tedy pokud žalobce prokáže, že by mu při posouzení věci dle obecné občanskoprávní úpravy (§ 2958 o. z.) náleželo odškodnění ztížení společenského uplatnění v částce vyšší, než by mu jinak náleželo dle kalkulace provedené dle vládního nařízení č. 276/2015 Sb., přizná mu soud odškodnění alespoň na úrovni, které by se mu dostalo v občanskoprávním vztahu za daných okolností, a to bez toho, aby byl povinen tvrdit a prokazovat okolnosti v jeho poměrech, které by z jeho věci činily výjimečný případ.
18. Po provedeném dokazování má soud z Pracovní smlouvy ze dne 22. 10. 2001 (dále též jen „Smlouva“) za prokázané, že na jejím základě byl žalobce u žalovaného zaměstnán na pozici zedník s místem výkonu práce na adrese 5. května 149, Strakonice (čl. 1 a 2). Z čl. 5 Smlouvy vyplynulo, že konat práce v jiném místě, než byly sjednány v pracovní smlouvě, je zaměstnanec povinen jen výjimečně v případech uvedených v § 37 a 38 zákoníku práce. Z Cestovního příkazu ze dne 4. 8. 2014 soud zjistil, že žalovaný dal [redacted] příkaz k realizaci pracovní cesty, resp. ke svozu zaměstnanců na a ze shromaždiště. Jako spolucestující jsou v Cestovním příkazu uvedeni žalobce a [redacted]. Skutečnost, že žalovaný poskytl [redacted] vozidlo ŠKODA Fabia, RZ [redacted] (dále též jen „předmětné vozidlo“) k tomu, aby vozil pana [redacted] a žalobce z místa bydliště do zaměstnání a zpět, byla mezi účastníky zároveň nesporná. Účastníci dále vymezili nesporně i tu skutečnost, že vlastníkem a zároveň provozovatelem předmětného vozidla byl žalovaný. Z usnesení Policie České republiky, Služby kriminální policie a vyšetřování Písek č. j. KRPC-112919-43/TC-2014-020571 vyplynulo, že dne 1. 10. 2014 bylo zahájeno trestní stíhání [redacted] jako obviněného ze spáchání přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti, kterého se měl dopustit tím, že dne 4. 8. 2014 v době kolem 16:35 hod. řídil osobní automobil ŠKODA Fabia, RZ [redacted] ve vlastnictví společnosti ALDAST, spol. s r.o., kdy v obci Bernartice přejel do protisměru, kde se střetl s nákladním automobilem, následkem čehož došlo ke zranění spolujezdců ([redacted] a [redacted]). Následně se [redacted] ke shora uvedenému jednání doznal, a proto bylo jeho trestní stíhání dne 19. 12. 2014 podmíněně zastaveno, což vyplynulo z usnesení Okresního státního zástupce v Písku č.j. ZT 300/2014-12. Skutečnost, že předmětnou nehodu zavinil [redacted] s tím, že při této nehodě žalobce ve vozidle žalovaného utrpěl úraz, byla mezi účastníky taktéž nesporná. Mezi účastníky byla rovněž nesporná i ta skutečnost, že nehoda se odehrála při cestě z práce z Vacova do bydliště žalobce ([redacted]). Účastníci dále vymezili nesporně i tu skutečnost, že předmětné vozidlo parkoval [redacted] na základě dohody se žalovaným v místě svého bydliště a žalobce a pana [redacted] vyzvedával v místě jejich bydliště. Z listiny označené jako „Škodní událost č. [redacted], poškozený [redacted] dopravní nehoda ze dne 4. 8. 2014“ vyplynulo, že Kooperativa pojišťovna, a. s. žalobci dne 12. 1. 2016 sdělila, že jeho nároky lze posoudit pouze podle příslušných ustanovení zákoníku práce o odškodňování pracovních úrazů a zároveň ho vyzvala, aby další nároky plynoucí z jeho úrazu, uplatnil vůči zaměstnavateli. Skutečnost, že žalobce opětovně vyzýval Českou pojišťovnu, a. s. k plnění, se podává z přípisů ze dne 25. 5. 2016 a 25. 10. 2016. Z listiny označené jako „Informace o vyplacení pojistného plnění“ ze dne 15. 10. 2016 má soud za prokázané, že Česká pojišťovna, a. s. žalobci dne 29. 9. 2016 poskytla pojistné plnění ve výši 207 911 Kč sestávající se z odškodnění ztížení společenského uplatnění ve výši 200 000 Kč (omezení hybnosti hrudníku – 300 bodů a poškození břišní stěny – 500 bodů) a ze znalečného ve výši 7 911 Kč. Z listiny označené jako „Informace o výplatě

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

pojistného plnění“ soud zjistil, že dne 10. 5. 2017 Česká pojišťovna, a. s. poukázala žalobci doplatek ztížení společenského uplatnění (plošné jizvy) ve výši 50 000 Kč. Skutečnost, že Česká pojišťovna, a. s. žalobci z titulu ZSU vyplatila částku 250 000 Kč, byla mezi účastníky zároveň nesporná. O tom, že se v dané věci jedná o pracovní úraz, který musí být odškodněn podle předpisů pracovního práva (zákoníku práce a nařízení vlády č. 276/2015 Sb.), a proto nad rámec již vyplaceného plnění ve výši 250 000 Kč nebude Česká pojišťovna, a. s. žalobci z titulu ztížení společenského uplatnění žádné další odškodnění poskytovat, byl žalobce pojišťovnou vyrozuměn opakovaně. Tyto skutečnosti vyplynuly z přípisu ze dne 12. 12. 2016 a ze dne 19. 6. 2017. K úhradě žalované částky pak žalobce vyzval i žalovaného, což soud zjistil z listiny označené jako „Uplatnění náhrady škody z provozu dopravního prostředku“ ze dne 12. 6. 2017. Skutečnost, že shora uvedená listina byla žalovanému fakticky odeslána, se podává z Podacího lístku ze dne 12. 6. 2017.

19. Ze Znaleckého posudku č. 57 vypracovaného doc. MUDr. Františkem Vorlem, CSc., soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, dne 10. 5. 2016 dle Metodiky vyplynulo, že u žalobce činí procento z absolutního vyřazení ze všech sfér společenského zapojení 10,8 %, čemuž odpovídá částka 1 143 858 Kč. Zároveň se znalec vyjádřil i k hodnocení ZSU dle nařízení vlády č. 276/2015 Sb. a stanovil jej na 700 bodů (poškození břišní stěny provázené porušením břišního lisu – 500 bodů a rozsáhlé plošné jizvy – 200 bodů). Z výpovědi soudního znalce doc. MUDr. Františka Vorla, CSc. soud zjistil, že při vypracování znaleckého posudku nedisponoval informací o tom, že žalobce by měl trpět revmatoidní artritidou. I kdyby tuto informaci měl, tak by stanovoval zhoršení jeho celkových schopností ve vztahu před úrazem – po úraze a posuzoval by pouze rozdíl mezi předchozí výkonností a výkonností po úraze, takže případná revmatoidní artritida by na jeho závěry neměla žádný vliv. Pokud žalobce skutečně trpí revmatoidní artritidou, tak se jeho stav mohl od roku 2016, kdy vypracovával znalecký posudek, dramaticky změnit, avšak na jeho původní hodnocení by to žádný vliv nemělo. Vzhledem k tomu, že omezení žalobce spočívá v porušení břišní stěny, tak nepřihlížel k syndromu karpálního tunelu (odoperovaného) a k vysokému krevnímu tlaku, neboť tyto v běžných činnostech člověka omezují minimálně. Žalobce dále trpí strabismem, který však na jeho ZSU rovněž žádný vliv nemá.
20. Zdraví žalobce posoudil i MUDr. Josef Pěchouček, CSc., který uvedl, že procento z absolutního vyřazení žalobce ze všech sfér společenského zapojení představuje 6,73 %, čemuž odpovídá odškodnění ztížení společenského uplatnění ve výši 712 718 Kč, což vyplynulo z listiny - lékařského posudku ze dne 22. 2. 2017.
21. Ze znaleckého posudku č. 4763/2019 vyhotoveného dne 13. 10. 2019 doc. MUDr. Evženem Hrnčířem, CSc., znalcem z oboru zdravotnictví, specializace pracovní úrazy a nemoci z povolání a stanovení nemateriální újmy na zdraví, a z jeho výpovědi vyplynulo, že tvrzení žalobce o tom, že před předmětnou nehodou netrpěl vůbec žádnými zdravotními potížemi a že veškeré jeho současné potíže a s tím související omezení jsou následkem předmětného úrazu, nejsou pravdivá, neboť žalobce trpí řadou obecných odchylek od normálního zdravotního stavu, které s daným úrazem nesouvisí. Nejméně tři z obecných onemocnění žalobce jsou posudkově závažnými nemocemi, které významným způsobem snižují životní a pracovní uplatnění žalobce. K obecným onemocněním žalobce soudní znalec doplnil, že pro jedno z nich žalobce nemůže vykonávat žádné práce, které jsou náročné na funkci zraku a které vyžadují prostorové vidění. Pro druhé z obecných onemocnění žalobce nemůže vykonávat práce spojené s nadlimitním celkovým energetickým výdejem nebo které by byly spojené s nadlimitní tepelnou zátěží. Třetí obecné onemocnění vyřazuje žalobce z výkonu práce spojené s přetěžováním horních končetin, s přenosem nadlimitních vibrací na ruce a s prochlazením rukou. Pro žalobce dále nejsou vhodné práce na pracovištích, kde by bylo zvýšené riziko onemocnění infekčními nemocemi. Znalec dále

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

podotkl, že pro následky úrazu nesmí žalobce vykonávat žádné práce, které vyžadují významné zapojení břišního lisu. Soudní znalec zdůraznil, že u žalobce se jedná o pouřazový stav ustálený, lze jej považovat za stabilizovaný od 9. 11. 2016. Soudní znalec uzavřel, že nezjistil, že by se zdravotní následky předmětného úrazu z lékařského hlediska lišily od jiných obdobných případů. Ztížení společenského uplatnění pak soudní znalec ohodnotil celkově 700 body, a to podle položky 6.1 nařízení – poškození břišní stěny provázané porušením břišního lisu – 500 bodů a dle položky 10.1 nařízení – pooperační jizvení (do 1 % tělesného povrchu) – 200 bodů. Ve vztahu k námitce žalobce, že ve znaleckém posudku není zahrnuta položka „omezení hybnosti hrudníku“ soudní znalec uvedl, že v důsledku pracovního úrazu není důvod pro zahrnutí této položky do odškodnění. Vysvětlil, že zlomenina žeber, kterou žalobce utrpěl, nemá na hybnost hrudníku vliv. Porucha hybnosti hrudníku se projevuje spirometrickou odchylkou, která u žalobce zaznamenána nebyla. Ve vztahu k této námitce soudní znalec uzavřel, že žalobcem uváděné obtíže (nemožnost se ohnout) souvisí s tím, že trpí cushingoidní obezitou a rovněž obecným onemocněním, které omezuje hybnost. Z odborného lékařského posudku doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc., MBA ze dne 17. 2. 2022 vyplynulo, že podle Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajerkové újmy na zdraví činí ZSU žalobce za trvalé následky jeho pracovního úrazu částku ve výši 200 113 Kč. Z výpovědi tohoto soudního znalce vyplynulo, že žalobce trpí takovými chorobami, které se v průběhu času významně zhoršují. Žalobce trpí revmatoidní artritidou, což je závažné onemocnění pohybového ústrojí, které je značně limitující z hlediska zapojení člověka do pracovního procesu. K tomuto obecnému onemocnění žalobce soudní znalec při vypracovávání znaleckého posudku přihlédl. Žalobce dále trpí syndromem karpálního tunelu a hypertenzí. Setrval na svém stanovisku, že k ustálení zdravotního stavu žalobce, kdy mohlo být stanoveno odškodné, došlo dne 9. 11. 2016.

22. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] manželky žalobce, vyplynulo, že v důsledku úrazu žalobce nesmí její manžel zvedat nic těžšího než 1 kg, nemůže pracovat, ani se ohnout. Vše (nákupy, domácnost, uhlí) musí zajišťovat sama se synem, se kterým bydlí. Svědkyně vypověděla, že žalobce jezdil rád na kole, což již nemůže. Z její výpovědi dále vyplynulo, že jezdívají na dovolené, kde se žalobce od úrazu již nekoupe. Po úrazu již ani nejedí na výlety.
23. Žalobce vypověděl, že v důsledku pracovního vyčerpání měl prostor absolvovat výlety pouze o víkendech. S rodinou navštěvoval hrady a zámky, výstavy veteránů, masopusty apod. Následkem předmětného úrazu již nemůže sportovat, udržovat záhonek, který si udělal před domem, a ani nic zvedat. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo, že nemůže běžně vstávat z postele (musí se zvedat přes bok), problémy mu dělá i oblékání (kalhoty musí oblékat vsedě, boty nosí rozvázané, aby se nemusel ohýbat) a veškeré činnosti, při nichž musí zapojovat břišní lis.
24. Podepsaný soud své rozhodnutí opírá zejména o další důkazy, které byly ve věci provedeny. Za zásadní důkaz v tomto směru soud považuje znalecký posudek MUDr. Zdeňka Bešty a dále pak svědeckou výpověď [REDAKCE].
25. Z výpovědi svědka [REDAKCE] soud zjistil, že v době předmětné nehody byl zaměstnancem žalovaného. V předmětnou dobu pracovali ve Vacově (dělali pekárnu) s tím, že pokud by se nehoda nestala, tak by pravděpodobně nadále pracovali dlouhodobě ve Vacově. Svědek dále vypověděl, že na stavbu se dopravovali služebním automobilem. Předmětná nehoda se stala při cestě zpátky domů s tím, že jeli přes Strakonice, dále pokračovali přes Písek směrem do [REDAKCE]. Soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti tohoto svědka, a proto z jeho výpovědi vycházel.
26. Ze znaleckého posudku č. 519 vypracovaného dne 10. 6. 2022 MUDr. Zdeňkem Beštou, soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, který
- Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

provedl revizi shora uvedených znaleckých posudků vyplynulo, že soudní znalci doc. MUDr. Hrnčíř i doc. MUDr. Vorel uvedli zcela správně diagnózy žalobce s tím, že při kompletním zkoumání dokumentace nezjistil další fakta. Ani v jednom ze shora uvedených posudků neshledal žádné formální nedostatky, byť v nich nejsou podrobně rozepsána obecná onemocnění žalobce a jejich vliv na celkové hodnocení. V době jejich zpracování však ještě žalobce nebyl léčen pro revmatický zánět kloubů, bolesti dolní páteře byly běžného typu bez většího vlivu na jeho aktivity. Ve vztahu k obecným onemocněním žalobce soudní znalec uvedl, že žalobce trpí vrozenou poruchou ostrosti pravého oka (tato by jej případně ovlivňovala při řízení nákladního automobilu, osobní automobil je dle platné vyhlášky schopen řídit), syndromem karpálního tunelu (problém byl řešen operačně v roce 2007 a od té doby potíže nebyly dokumentovány, žalobce nebyl omezen v pracovním zařazení zedník) a revmatoidní artritida. Toto autoimunitní onemocnění, které vede k zánětům drobných ručních kloubů, bolestem a otokům, bylo žalobci diagnostikováno v roce 2018 (tj. 4 roky po úrazu). Revmatolog žalobci nasadil léčbu spočívající v podávání protizánětlivých léků (kortikoidy) v kombinaci s léky snižujícími imunitu. Soudní znalec podotkl, že žalobce užívá léky v dolním dávkovacím intervalu. Klinicky se při medikaci toto onemocnění projevuje pouze určitou tuhostí jemné motoriky prstů, která však žalobce podstatněji neomezuje, a proto ji ve výši nemateriální újmy nezohledňuje. Žalobce dále trpí hypertenzní nemocí, na níž užívá tři léky s tím, že jeho onemocnění je stabilizované, klinicky se neprojevuje příznaky, které by modifikovaly aktuální poúrazový stav. U žalobce je dále od roku 2009 dokumentován bolestivý páteřní syndrom (nespecifické bolesti v oblasti některého úseku páteře). Žalobci byla na toto onemocnění podávána analgetika a příp. injekční léčba. V dokumentaci nikdy nebylo uvedeno dráždění míchy nervových kořenů a nervů. Obecnou příčinou tohoto onemocnění je chronické přetížení fyzickou zátěží. Žalobce pak navíc uvedl blíže nespecifikovaný pád z lešení, který údajně nebyl akutně ošetřen. Ortopéd však v roce 2009 popisuje na rentgenovém snímku úrazové snížení výše 1. bederního obratle, tato zlomenina však již není popsána v roce 2014 v rámci komplexního vyšetření po úraze dne 4. 8. 2014. Soudní znalec připustil vztah mezi tvarem a vyklenutím břišní stěny, kdy vyklenované břicho posunuje těžiště těla dopředu, což je kompenzováno zvýšeným vyklenutím a tím i přetížením dolní páteře, což vede i k bolestivosti. Avšak bolesti, jak popisuje žalobce, jsou lokalizovány do oblasti břišní stěny a vyzářují do oblasti podbříšku a třísla, v rámci nichž nezjistil nervovou komponentu, která by byla v přímé vazbě na struktury páteře. Charakter bolesti je vázaný pouze na zatížení břišních svalů polohou či zátěží, a proto je lze oddělit od bolestivosti páteřní, kterou soudní znalec v posudku nezohledňuje. Soudní znalec sdělil, že zdravotní stav žalobce lze považovat za ustálený 1 rok od poslední operace (která proběhla dne 9. 11. 2015, při níž byla ošetřena pooperační kýla, proběhla revize břišní dutiny, byly odstraněny srůsty a byl aplikován zpevňující materiál v místě zeslabení), tedy ke konci roku 2016. Ztížení společenského uplatnění žalobce pak soudní znalec stanovil ve výši 10,95 % z rámcové částky 10 586 800 Kč, resp. výši náhrady nemateriální újmy stanovil částkou ve výši 1 159 314 Kč. Z výslechu soudního znalce vyplynulo, že u žalobce zjistil makroskopicky výrazné změny v oblasti tvaru břišní stěny, její vyklenování a bolestivost. Tyto změny zohlednil při výpočtu nemajetkové újmy. Měl k dispozici zdravotní dokumentaci žalobce, která byla z jeho pohledu v čase a kontinuitě dostačující, a to jak ve vztahu k předmětnému úrazu, tak v souvislosti s jeho dalším zdravotním stavem. Soudní znalec dále sdělil, že revmatické onemocnění žalobce je ve zprávách zachyceno od roku 2019 s tím, že toto bylo při medikaci považované za kompenzované a neovlivňující stav žalobce. Revmatoidní artritida se u žalobce projevovala bolestmi ručních kloubů. Ve vztahu k onemocnění páteře soudní znalec uvedl, že jsou zaregistrovány rentgenové změny s tím, že ve staré dokumentaci bylo uvedeno podezření na zlomeninu prvního bederního obratle, avšak při dalším vyšetření v roce 2014 tyto změny již popisovány nebyly. Vzhledem k tomu, že u žalobce bylo zřejmě přítomno toto obecné onemocnění, když žalobce uváděl bolesti dolní páteře, tak je soudní znalec do nemateriální újmy nevzal a hodnotil pouze změny, které vznikly v souvislosti s daným úrazem a léčbou. V této souvislosti soudní znalec doplnil, že vzhledem k tomu, že má původní odbornost neurologii,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

tak ví, že bolesti dolní páteře se projevují naprosto jinak, než potížemi, které udával žalobce. Žalobce dále šilhá, což způsobuje určitou poruchu orientace v prostoru, avšak jedná se o onemocnění starého data, jehož vliv sám žalobce nepovažoval za významný, a proto jej soudní znalec rovněž nezohlednil. Soudní znalec taktéž uvedl, že žalobce trpí dalším obecným onemocněním, a to hypertenzní nemocí, která byla rovněž dle záznamů ve zdravotní dokumentaci při medikaci dobře kompenzovaná. Soudní znalec uzavřel, že žalobce sice před daným úrazem nebyl zdravý člověk, avšak byl schopen výkonu povolání zedníka. Podotkl, že každý chorobný stav je záležitostí jednak objektivního nálezu a dále toho, jak jsou daná obecná onemocnění vnímána ve vztahu k běžnému životu. Jedná se o složku fyzickou, jak je člověk onemocněním funkčně omezen a dále o složku psychickou, tedy zda si připustí, aby byl daným chorobným stavem omezen. Vzhledem k tomu, že žalobce subjektivně nepopisoval, že by byl omezen následkem obecných onemocnění v běžném životě, tak soudní znalec vycházel z toho, že není nutné zohledňovat předchozí stav před úrazem. Za zásadní soudní znalec považuje to, že do úrazu žalobce omezen nebyl. Při hodnocení nemateriální újmy dle Metodiky se rozlišují čtyři skupiny (malá, střední, velká a trvalá). Danou potíž se znalec snaží ještě upravit tak, aby ji nějakým způsobem strukturoval. Při ohodnocování soudní znalec vyplňuje excelovskou tabulku, v níž je každý interval převeden do procent. Pokud soudní znalec neshledá důvody pro odchýlení a sám tak nestanoví procento omezení, tak tabulka automaticky přiřadí střed daného intervalu. Závěrem soudní znalec podotkl, že vzhledem ke svým obdobným zkušenostem je schopen korelovat daný stav s tím, jak by obecný nemocný pacient s těmito potížemi mohl reagovat. Soudní znalec uzavřel, že nebýt daného úrazu, tak by žalobce určitě nebyl ve stavu, v jakém se nyní nachází s tím, že v rámci znaleckého posudku hodnotil pouze vliv úrazu na celkový zdravotní stav žalobce.

27. Ve vztahu k dokazování soud prvního stupně pro úplnost uvádí, že v rozsudku výslovně nehodnocené důkazy (sdělení žalobce o problémech) neměly pro rozhodnutí soudu zásadní význam s tím, že další navržené důkazy (výslech ██████████ dopisy Kooperativy pojišťovny a. s. žalobci ze dne 19. 3. 2015 a 5. 1. 2016, dopis žalobce České pojišťovně, a. s. ze dne 8. 3. 2017 a 12. 5. 2017, znalecký posudek doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc. č. 4587/2019) soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť rozhodné skutečnosti ve věci vyplynuly z tvrzení účastníků a z již provedeného dokazování. Soud rovněž nepřipustil provedení důkazu superrevizním znaleckým posudkem, jehož vypracování navrhl vedlejší účastník na straně žalované, neboť znalecký posudek MUDr. Zdeňka Bešty nevykazuje žádné vady, které by svědčily o formálních či věcných nedostacích. Soudní znalec při výslechu před soudem bez nesrovnalostí reagoval na vznesené dotazy a ani v jeho výpovědi se neobjevují nesrovnalosti, které by odůvodňovaly přezkum jeho posudku jiným znalcem či ústavem. Za této situace soud neshledal v dané věci žádné důvody či okolnosti, které by opodstatňovaly zadání dalšího revizního posudku (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 5. 2015, č. j. 25 Cdo 259/2012*).

28. Na úvod se podepsaný soud zabýval otázkou, zda poškození zdraví, které utrpěl žalobce, nastalo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, a zda jsou tedy dány podmínky pro posouzení úrazu žalobce jako úrazu pracovního, jakožto jednoho z předpokladů odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech. Mezi předpoklady odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu patří existence pracovního úrazu, vznik škody a příčinná souvislost mezi pracovním úrazem a vznikem škody. Ke vzniku nároku na náhradu škody je zapotřebí, aby všechny tři tyto předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, nárok nevzniká. Odpovědnost za škodu při pracovním úrazu je tzv. objektivní odpovědností. Zaměstnavatel tedy odpovídá za samotný výsledek (za škodu), aniž je uvažováno jeho zavinění. Okolnost, zda ke škodě došlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, umožňuje posoudit, zda se na věc vztahují ustanovení zákoníku práce či nikoli. Kritériem při řešení otázky, zda k určité skutečnosti došlo při plnění pracovních úkolů je posouzení, v jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

souvislosti z hlediska místního, časového a věcného k danému jevu došlo. Předně soud uvádí, že v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů jsou mj. úkony potřebné před počátkem práce nebo po jejím skončení. Pracovní cestou se rozumí vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce (§ 42 odst. 1 zákoníku práce). Zaměstnavatel je oprávněn vyslat zaměstnance na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zákoník práce nestanovuje formu dohody o vyslání na pracovní cestu, lze mít tedy za to, že ústní či konkludentní dohoda je dostačující (srov. Bělina, M., Drápal, L. a kol.: *Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. 264–266 s.*). Předmětem pracovní cesty je výkon práce mimo místo výkonu práce sjednaného pracovní smlouvou. Cesta z bydliště zaměstnance k dopravnímu prostředku, jímž se cesta koná (automobil, autobus) je považována za cestu do zaměstnání, která končí nástupem do dopravního prostředku. Samotná cesta určeným dopravním prostředkem z obce bydliště zaměstnance do stanoveného místa je považována za úkon nutný před počátkem práce nebo po jejím skončení a je tedy v souvislosti s plněním pracovních úkolů (srov. Bělina, M., Drápal, L. a kol.: *Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. 1080 - 1083 s.; Kable B., Vysokajová M., Hürka P., Randlová N., Doležilek J.: *Zákoník práce. Komentář. 5. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2015. komentář k ust. § 274a; Praktický komentář zveřejněný v ASPI k ust. § 274a, JUDr. Zdeněk Novotný*). Dohodne-li se zaměstnavatel se zaměstnancem, že zaměstnanec bude svěřené služební vozidlo parkovat v místě svého bydliště, má i cesta z místa bydliště do místa výkonu práce, při níž došlo k dopravní nehodě, souvislost s plněním pracovních úkolů (srov. *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 4. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1755/2002 – R 92/2003 civ. a ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. Cdo 2402/2010*). V dané věci vyšlo najevo, že předmětný úraz žalobce utrpěl ve vozidle, jehož vlastníkem a provozovatelem byl žalovaný. Ze shodných tvrzení účastníků dále vyplynulo, že předmětné vozidlo žalovaný svěřil [redacted] aby vozil další spoluzaměstnance (vč. žalobce) z místa bydliště do místa výkonu práce a zpět. Tento účel cesty vyplynul rovněž i z cestovního příkazu a dále z výpovědi svědka [redacted]. Nehoda se stala při cestě ze stavby ve Vacově, kam byl žalobce vyslán žalovaným k výkonu práce, zpět do bydliště žalovaného. S ohledem na shora uvedené soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce utrpěl úraz pracovní. Za situace, kdy soud dovodil, že poškození zdraví žalobce je v příčinné souvislosti s úrazovým dějem, je tak u žalobce založen nárok na náhradu ve smyslu ust. § 369 zákoníku práce. V této souvislosti soud závěrem podotýká, že skutečnost, že se v dané věci jednalo o úraz pracovní Ústavní soud ČR ve svém shora uvedeném nálezu nezpochybnil (pod bodem 57. odůvodnění nálezu uvedl, že “v rámci opětovného projednání věci obecné soudy odpovídajícím způsobem vyhodnotí skutečné dopady újmy na zdraví, která stěžovateli v důsledku pracovního úrazu vznikla, do všech relevantních oblastí jeho života”).*

29. Ve skutkové rovině soud zjistil, že žalobce jako zaměstnanec žalovaného utrpěl dne 4. 8. 2014 v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů při dopravní nehodě úraz, jehož následkem je omezen jak po stránce fyzické, tak ve sféře psychické. Ve skutkové rovině soud dále vychází z toho, že následkem daného pracovního úrazu je žalobce omezen jak v rovině pracovního uplatnění, tak i v soukromém životě, a to nejen ve svých zájmových činnostech, ale i ve výkonu běžných každodenních záležitostí. Soud dále učinil skutkové zjištění spočívající v tom, že žalobce již v době před úrazem trpěl obecnými onemocněními, a to strabismem, syndromem karpálních tunelů a hypertenzí. Žalobce má dále revmatoidní artritidou, která mu byla diagnostikována v roce 2018. Veškerá tato obecná onemocnění žalobce jsou kompenzovaná medikací (syndrom karpálního tunelu byl odoperován), nezpůsobují žalobci v běžném životě zásadní omezení či problémy a nemají tak na jeho ZSU žádný vliv. Z hlediska skutkového stavu soud dále zjistil, že na náhradě nemajetkové újmy vedlejší účastník na straně žalované žalobci již před zahájením řízením zaplatil částku ve výši 250 000 Kč.

30. V právní rovině soud konstatuje, že žalobce utrpěl u žalovaného pracovní úraz ve smyslu ust. § 380 zákoníku práce. Za této situace žalobce žalovanému odpovídá za vzniklou škodu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

dle § 366 zákoníku práce. Žalovaný pak má podle § 369 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 372 zákoníku práce nárok na náhradu za ztížení společenského uplatnění.

31. Poté musel soud posoudit výši uplatněného nároku, resp. v jaké výši má žalobce nárok na náhradu nemajetkové újmy na zdraví spočívající v ZSU.

32. Náhrada za ZSU je samostatným dílčím nárokem práva na náhradu újmy příslušející zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz. Svoji povahou jde o náhradu nemajetkové újmy, jejíž výše se stanoví na základě bodového ohodnocení stanoveného v lékařském posudku. Náhrada za ZSU představuje jednorázové odškodnění za nepříznivé důsledky pro životní úkony poškozeného, pro uspokojování jeho osobních a společenských potřeb nebo pro plnění jeho společenských úkolů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2022, sp. zn. 21 Cdo 1984/2020). Bodové ohodnocení nároků na náhradu škody na zdraví lze provést až v době, kdy došlo k ustálení zdravotního stavu poškozeného. Skutkové zjištění, kdy z hlediska bolesti a ztížení společenského uplatnění je možné zdravotní stav poškozeného považovat za ustálený, závisí na vyjádření lékaře, nikoliv na volné úvaze soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 7. 1983, sp. zn. 1 Cž 23/83, publikovaný pod R 9/1986 civ. a rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3228/2014). Z výpovědi soudních znalců doc. MUDr. Evžena Hrnčíře a MUDr. Zdeňka Bešty vyplynulo, že o ustálení zdravotního stavu žalobce lze uvažovat koncem roku 2016. Soud podotýká, že při odškodňování ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem se postupuje dle nařízení vlády č. 276/2015 Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Soud však odkazuje na závěry Ústavního soudu ČR prezentované v nálezu ze dne 15. 11. 2021, sp. zn. II. ÚS 2925/20, dle něhož má soud přihlížet i k tomu, jaké náhrady by se poškozenému dostalo v případě jejího posouzení podle ustanovení § 2958 občanského zákoníku a na něj navazující Metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (neboť náhrada újmy zaměstnance nemůže být podle Ústavního soudu ČR nižší, resp. má mu být přiznáno odškodnění alespoň na úrovni, které by se mu za daných okolností dostalo v občanskoprávním vztahu). Soud proto přihlédl při stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění ke znaleckému ohodnocení tohoto nároku MUDr. Beštou dle shora uvedené Metodiky, neboť tato částka je vyšší než částka stanovená soudním znalcem doc. MUDr. Hrnčířem dle předmětného nařízení.

33. Lékařské posudky v dané věci zpracoval soudní znalec doc. MUDr. František Vorel, CSc. dne 10. 5. 2016, a to dle Metodiky (který stanovil procento absolutního vyřazení žalobce ze všech sfér společenského uplatnění ve výši 10,85 %, čemuž odpovídá náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 1 143 858 Kč), a dále dne 22. 2. 2017 MUDr. Josef Pěchouček, CSc. (lékař, který není evidován v seznamu soudních znalců), a to jak podle Metodiky (náhradu za ZSU stanovil ve výši 712 718 Kč, když procento vyřazení žalobce ze sfér společenského uplatnění určil ve výši 6,73 %), tak podle nařízení (ztížení společenského uplatnění stanovil na 700 bodů). Ohodnocení žalovaného nároku žalobce bylo v průběhu řízení přezkoumáno soudním znalcem doc. MUDr. Evženem Hrnčířem, CSc. Z jeho znaleckého posudku pak soud zjistil, že ZSU představuje 700 bodů (poškození břišní stěny – 500 bodů a pooperační jizvení – 200 bodů). Náhradu za ZSU tak dle soudního znalce představuje dle nařízení částka ve výši 175 000 Kč (700 bodů x 250 Kč). Trvalé následky pracovního úrazu tento soudní znalec ohodnotil dle Metodiky částkou ve výši 200 113 Kč. Vzhledem k tomu, že se v dané věci jednalo o dva rozporné znalecké posudky a zásadní rozpory v jejich závěrech (zejm. ohledně vlivu obecných onemocnění žalobce na jeho ZSU a markantního rozdílu ohledně stanovené výše náhrady) se nepodařilo odstranit ani po výsledku soudního znalce doc. MUDr. Františka Vorla, CSc. a doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc., podrobil je soud reviznímu znaleckému zkoumání, když přistoupil k zadání revizního znaleckého posudku, který zpracoval soudní znalec MUDr. Zdeněk Bešta. Z jeho revizního znaleckého posudku ze dne 11. 6. 2022 vyplynula náhrada nemateriální újmy ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

1 159 314 Kč. K tomuto reviznímu znaleckému posudku soud dodává, že je pro soud přesvědčivým důkazem. Soudní znalec se v rámci svého písemného znaleckého posudku a svého výslechu dostatečným způsobem vypořádal s rozpory ve znaleckých posudcích shora uvedených soudních znalců, podrobně vysvětlil vliv jednotlivých obecných onemocnění žalobce na jeho společenské uplatnění a rovněž i objasnil způsob stanovení náhrady nemateriální újmy dle Metodiky. Soud má dále za to, že soudní znalec MUDr. Zdeněk Bešta se taktéž zcela vypořádal s námitkami strany žalované (vedlejšího účastníka). Navíc pak jím stanovená výše náhrady za ZSU, resp. procento obtíže (omezení) žalobce téměř koresponduje s hodnotami stanovenými soudním znalcem doc. MUDr. Františkem Vorlem, CSc. (v dané věci tak existují dva znalecké posudky, které stanovily omezení žalobce skoro stejně). Za této situace soudu nevznikly žádné pochybnosti o správnosti závěrů revizního znaleckého posudku, a proto z něho vycházel.

34. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud ve shora uvedeném nálezů dospěl k závěru, že zaměstnanci se má dostat odškodnění alespoň v takové výši, které by se mu dostalo v případě posouzení náhrady dle ust. § 2958 o. z. a na něj navazující Metodiky, soud vychází z výše uvedené částky - náhrady ZSU vyplývající ze znaleckého posudku soudního znalce MUDr. Zdeňka Bešty. Soud má tedy za to, že oprávněný nárok žalobce činí částku ve výši 1 159 314 Kč. Od tohoto oprávněného nároku se musí odečíst žalobci již pojišťovnou poskytnuté plnění na ZSU částkou ve výši 250 000 Kč. Za této situace by se žalobce mohl po žalovaném domáhat zaplacení částky minimálně ve výši 909 314 Kč. S ohledem na shora uvedené, kdy žalobce uplatnil na náhradě za ZSU částku (pouze) ve výši 462 718 Kč, což je částka nižší, než na jakou by měl fakticky nárok, soud ohledně tohoto nároku shledal žalobu důvodnou, a proto jí v plném rozsahu vyhověl.

35. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl dle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť žalobce byl ve věci zcela úspěšný. Při určení tarifní hodnoty soud vycházel z § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) č. 177/1996 Sb., v účinném znění (dále jen „advokátní tarif“) (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2515/2021, usnesení téhož soudu ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2060/2020 a ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3771/2020 nebo ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4552/2014 a ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013*), resp. z tarifní hodnoty 50 000 Kč. Náklady řízení v této věci představují odměnu za zastoupení žalobce ve výši 62 000 Kč, neboť zástupkyně žalobce učinila celkem 20 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a k) advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva s právním i skutkovým rozbořem věci, žaloba ze dne 11. 8. 2017, vyjádření ze dne 26. 1. 2017, jednání soudu dne 21. 6. 2018 (12:00-12:10 hod.), písemné vyjádření z 18. 7. 2018, jednání dne 18. 12. 2018 (9:30-11:05 hod.), jednání ze dne 7. 3. 2019 (8:45-9:12 hod.), písemné vyjádření z 20. 3. 2019, jednání soudu dne 29. 3. 2019 (9:00-9:45 hod.), písemné vyjádření z 18. 5. 2019, jednání soudu dne 19. 11. 2019 (8:33-9:50 hod.), odvolání (ze dne 18. 12. 2019 doplněné dne 27. 12. 2019), jednání před odvolacím soudem dne 12. 6. 2020 (10:00-10:14 hod.), dovolání, ústavní stížnost ze dne 7. 10. 2020, jednání před Ústavním soudem ČR dne 30. 11. 2021, 2 úkony právní služby za účast u jednání soudu přesahující 2 hodiny dne 17. 3. 2022 (9:00-11:01 hod.), jednání před soudem dne 29. 11. 2022 (9:30 – 10:40 hod.)]. Dále se skládají z 20 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, v celkové výši 6 000 Kč. Naopak žalobci nebyla přiznána odměna za písemné podání ze dne 14. 8. 2018, ve kterém se žalobce vyjadřuje, aniž by k tomu byl soudem vyzván, a současně mu nebyla přiznána odměna za písemné podání ze dne 14. 8. 2018, které je jen námitkou podjatosti soudního znalce, jež byla shledána nedůvodnou. Nejedná se o náklady potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. V souvislosti s účastí na proběhnutých jednáních absolvovala zástupkyně žalobce celkem 7 cest Praha – Strakonice a zpět, dále vykonala jednu cestu na jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

k odvolacímu soudu z Prahy do Českých Budějovic a zpět a jednu cestu k Ústavnímu soudu ČR z Prahy do Brna a zpět. Pro úplnost soud dodává, že zástupkyně žalobce požadovala příznat náklady za osm cest k Okresnímu soudu ve Strakoncích, u něhož sice proběhlo osm jednání, nicméně toho posledního (6. 12. 2022), při němž se jen vyhlášoval jen rozsudek, se zástupkyně žalobce neúčastnila, a proto jí bylo příznáno cestovné jen za sedm fakticky vykonaných cest. Cesty vykonané do 19. 7. 2019 byly vykonány osobním automobilem Toyota, reg. zn. [REDAKCE] jehož kombinovaná spotřeba činí 7,5 l/100 km (dle metodiky ES 2004/3 uvedené v technickém průkazu daného vozidla) a který využívá jako palivo benzin automobilový 95 oktanů. Cesty vykonané od 19. 7. 2019 byly vykonány osobním automobilem Volvo, reg. zn. [REDAKCE] s kombinovanou spotřebou 6,0 l/100 km (dle metodiky ES 2017/1347AG uvedené v technickém průkazu daného vozidla) a typem paliva – motorová nafta. V roce 2018 učinila zástupkyně žalobce celkem 2 cesty, dohromady najela 468,8 km. Cestovné za obě tyto cesty (dne 21. 6. 2018 a 18.12. 2018) činí při vyhláskové ceně (463/2017 Sb.) za 1 litr benzínu motorového 95 oktanů 30,50 Kč, částku ve výši 2 947,60 Kč $[(7,5/100 \times 468,80 \times 30,50) + (4,0 \times 468,80)]$. V roce 2019 učinila zástupkyně žalobce tímto vozidlem také 2 cesty, celkem najela též 468,80 km. Cestovné za obě tyto cesty (dne 7. 3. 2019 a 29. 3. 2019) činí při vyhláskové ceně (333/2018 Sb.) za 1 litr benzínu motorového 95 oktanů 33,10 Kč, částku ve výši 3 085,90 Kč $[(7,5/100 \times 468,80 \times 33,10) + (4,1 \times 468,80)]$. V roce 2019 uskutečnila zástupkyně žalobce ještě jednu cestu dne 19. 11. 2019, tentokrát však již osobním automobilem Volvo. Cestovné činí při celkovém počtu ujetých kilometrů 234,40 km a vyhláskové ceně za 1 litr motorové nafty 33,60 Kč, částku ve výši 1 433,60 Kč $[(6,0/100 \times 234,40 \times 33,60) + (4,1 \times 234,40)]$. V roce 2020 absolvovala zástupkyně žalobce cestu z Prahy k odvolacímu soudu v Českých Budějovicích a zpět. V souvislosti s touto cestou ze dne 12. 6. 2020 činí cestovné při celkovém počtu ujetých kilometrů 296 km a vyhláskové ceně za 1 litr motorové nafty (358/2019 Sb.) 31,80 Kč, částku ve výši 1 808 Kč $[(6,0/100 \times 296 \times 31,80) + (4,2 \times 296)]$. V roce 2021 absolvovala zástupkyně žalobce cestu z Prahy k Ústavnímu soudu ČR v Brně a zpět. V souvislosti s touto cestou realizovanou dne 30. 11. 2021 činí cestovné při celkovém počtu ujetých kilometrů 412 km a vyhláskové ceně za 1 litr motorové nafty (589/2020 Sb.) 27,20 Kč, částku ve výši 2 485,20 Kč $[(6,0/100 \times 412 \times 27,20) + (4,4 \times 412)]$. V roce 2022 absolvovala zástupkyně žalobce jednu cestu dne 17. 3. 2022, v tu dobu byla účinná vyhláška o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad č. 511/2021 Sb., ve znění účinném od 12. 3. 2022 do 13. 5. 2022. Cestovné za cestu dne 17. 3. 2022 činí při celkovém počtu ujetých kilometrů 234,40 km a vyhláskové ceně za 1 litr motorové nafty 36,10 Kč, částku ve výši 1 609,40 Kč $[(6,0/100 \times 234,40 \times 36,10) + (4,7 \times 234,40)]$. V případě poslední cesty k Okresnímu soudu ve Strakoncích na jednání dne 29. 11. 2022 soud aplikoval shora uvedenou vyhlášku ve znění účinném od 14. 5. 2022, a proto cestovné činí při celkovém počtu ujetých kilometrů 234,40 km a vyhláskové ceně za 1 litr motorové nafty 47,10 Kč, částku ve výši 1 764,10 Kč $[(6,0/100 \times 234,40 \times 47,10) + (4,7 \times 234,40)]$. Žalobci byla příznána též náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 72 půlhodin (7 x 8 půlhodin v rámci 7 cest u soudu prvního stupně, 1 x 8 půlhodin na cestu k soudu druhého stupně a zpět a konečně 1 x 8 půlhodin za cestu k Ústavnímu soudu ČR a zpět), tedy v částce 7 200 Kč. Pro úplnost soud dodává, že zřejmě v důsledku písařské chyby zástupkyně žalobce nárokovala promeškaný čas u šesti cest u soudu prvního stupně, nicméně i s ohledem na vyúčtované cestovní náklady je zřejmé, že absolvovala reálně cest sedm. Náklady řízení představují součet všech shora uvedených částek (62 000 + 6 000 + 2 947,60 + 3 085,90 + 1 433,60 + 1 808 + 2 485,20 + 1 609,40 + 1 764,10 + 7 200) ve výši 90 333,80 Kč. Pro úplnost soud s odkazem na § 137 odst. 3 o. s. ř. a § 14a advokátního tarifu uvádí, že výsledná částka je dále navýšena o daň z přidané hodnoty, a právě proto byla žalovanému se solidárně zavázaným vedlejším účastníkem uložena povinnost uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně částku 109 303,90 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Pro úplnost soud dodává,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová

že v rozhodnutí o věci samé soud nemůže vedlejšímu účastníkovi přiznat práva či uložit povinnosti s výjimkou hrazení nákladů řízení solidárně s hlavním účastníkem (srov. SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád*, 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 475). S ohledem na tuto skutečnost byl vedlejší účastník rozhodnutím soudu solidárně zavázán společně s procesně neúspěšným žalovaným k náhradě nákladů řízení žalobce a státu (§ 140 odst. 1 o. s. ř.).

36. Dále pak soud s odkazem na § 148 odst. 1 o. s. ř. uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost k náhradě účelně vynaložených nákladů řízení státu, které se skládají ze svědeckého vyplaceného v dané věci za svědeckou výpověď podanou dne 18. 12. 2018 svědkovi [redacted] ve výši 1 296,40 Kč. Dále se jedná o znalečné přiznané soudnímu znalci doc. MUDr. Evženu Hrnčířovi, CSc. ve výši 3 721 Kč, 8 990,30 Kč, 3 384,40 Kč a 5 077 Kč (dle usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 7. 2019 č. j. 19 Co 1043/2019-171, usnesení Okresního soudu ve Strakonících ze dne 17. 10. 2019 č. j. 6 C 313/2017-190, rozsudku Okresního soudu ve Strakonících ze dne 19. 11. 2019 č. j. 6 C 313/2017-210 a usnesení ze dne 29. 3. 2022 č. j. 6 C 313/2017-404). Dále se jedná o znalečné vyplacené soudnímu znalci doc. MUDr. Františku Vorlovi, CSc. ve výši 5 894 Kč, a to na základě usnesení ze dne 29. 3. 2022 č. j. 6 C 313/2017-405 ve znění opravného usnesení ze dne 30. 3. 2022 č. j. 6 C 313/2017-407. Součástí náhrady nákladů řízení státu je i znalečné vyplacené soudnímu znalci MUDr. Zdeňku Beštovi na základě usnesení ze dne 15. 6. 2022 č. j. 6 C 313/2017-486 ve výši 9 450 Kč a též ve výši 2 004,30 Kč, na základě usnesení ze dne 5. 12. 2022 č. j. 6 C 313/2017. Součet uvedených částek ve výši 38 917,40 Kč je žalovaný se solidárně zavázaným vedleším účastníkem (viz bod 36. odůvodnění) povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu ve Strakonících do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když ohledně splatnosti této částky i náhrady nákladů řízení soud neměl důvod odchylovat se od obecné zákonné třídenní lhůty k plnění (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

37. Závěrem soud rozhodl podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. V daném případě je navrhovatel v řízení osvobozen podle § 11 odst. 2 písm. e) uvedeného zákona, a proto na žalovaného přechází poplatková povinnost v rozsahu toho, co bylo žalobci rozhodnutím soudu přiznáno. S ohledem na tuto skutečnost bylo žalovanému uloženo, aby uhradil soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení ve výši 4 628 Kč, a to podle položky 3 písm. b) sazebníku poplatků, který je přílohou shora uvedeného zákona (1 % z částky 462 718 Kč), tuto částku má žalovaný povinnost uhradit na účet Okresního soudu ve Strakonících do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 7 odst. 1 citovaného zákona).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonících.

Pokud by podle tohoto rozsudku nebylo plněno řádně a včas, může být k návrhu soudem vykonán.

Strakonice 6. prosince 2022

JUDr. Marie Rychtářová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Preslová